

Duben

Divadelní zpravodaj

113. sezóna 2022/2023

MARTIN MEJZLÍK NEJEN COBY PAN KAPLAN

ZNÁMÝ NEZNÁMÝ EMANUEL FRYNTA

VILIAM KLIMÁČEK A JEHO KDO SE BOJÍ BEATLES

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJI! NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ NEJSOU OBSAZOVÁNA PŘEDPLATITELI, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.

→ HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY → UVÁDÍ AGENTURA KOMETA → SCÉNIKÉ ČTENÍ

Duben

SOBOTA	1.	19:00	H. Lewis – J. Sayer – H. Shields / HRA, KTERÁ SE ZVRTLA	
			Třeskutá komedie o skupině ochotníků, kterým se na premiéře pokazí vše, co se pokazit může... Hrají J. Stránská, O. Kolín a další. Režie K. Dušková. Divadlo F. X. Šaldy Liberec	
NEDELE	2.	18:00	M. Charman / VEČER NA PSÍCH DOSTIZÍCH	
			Hra o tom, jak se stavíme k lidem a k dění okolo nás. Hrají V. Fridrich, O. Malý, M. Finger a další. Režie D. Šiktanc. Činoherní klub, Praha	
PONDĚLÍ	3.	20:00	GALAVEČER SMÍCHU	
			Zábavný večer s předáváním festivalových cen za přítomnosti kamer ČT. Moderují P. Vydra a M. Sikorová.	
ÚTERÝ	4.	17:30	ONA NENÍ VADNÁ! KONEC 20:00	S
STŘEDA	5.	10:00	K. Plešková / SHOWTIME	ŠK
		18:00	MAKROPULOS musical KONEC 20:20	X
ČTVRTEK	6.	19:00	FANTASTICKÉ DIVADLO KONEC 21:00	C
PÁTEK	7.	19:00	PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD KONEC 21:30	E
SOBOTA	8.	18:00	FANTASTICKÉ DIVADLO KONEC 20:00	U
STŘEDA	12.	18:30	MIMO ZÁZNAM	ZADÁNO
ČTVRTEK	13.	18:00	PEKAŘOVA ŽENA KONEC 20:40	T
PÁTEK	14.	17:30	R. Gosciny – J. J. Sempé / MIKULÁŠOVY PATÁLIE	
			Příběhy ze života malého Mikuláše a jeho povedených kamarádů. Hrají M. Ruml, M. Steinmasslová, P. Lněnička a další. Režie F. Nuckolls. Divadlo v Celetné, Praha	
SOBOTA	15.	19:00	MAKROPULOS musical KONEC 21:20	
NEDELE	16.	19:00	20 LET DIVADLA TŘÍ – Schrödingerova kočka	str. 24
			Oslava výročí jednoho z nejvýraznějších pardubických divadelních spolků spojená s novou premiérou! Divadlo Tří, Pardubice	

ÚTERÝ	18.	19:00	PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD	KONEC 21:30	A
ČTVRTEK	20.	19:00	NOC NA KARLŠTEJNĚ	KONEC 21:05	M
PÁTEK	21.	10:00	KDO SE BOJÍ BEATLES		VG
		19:00	VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ	KONEC 21:20	
SOBOTA	22.	19:00	KDO SE BOJÍ BEATLES	I. PREMIÉRA	P1
NEDĚLE	23.	19:00	KDO SE BOJÍ BEATLES	II. PREMIÉRA	P2
PONDĚLÍ	24.	8:30	MATURITA S PRSTEM V NOSE		ŠK
		10:30	Komediálně-edukativní představení – tři mladí herci přibližují literární díla skrze zábavný stand-up. Účinkují V. Navrátil, O. Kubina a A. Kolva. KOKO production, Praha		
		19:00	A. Procházka / S TVOJÍ DCEROU NE		
		Charitativní představení Lions Clubu Pardubice ve prospěch pardubického Střediska rané péče a TýfloCentra. Komédie o tom, jak je snadné spadnout do manželské krize. Hrají N. Konvalínková, P. Nárožný a další. Režie A. Procházka. Agentura Harlekýn, Praha			
STŘEDA	26.	19:00	KDO SE BOJÍ BEATLES		B
ČTVRTEK	27.	10:00	AUDIENCE U KRÁLOVNY	KONEC 12:20	D
		18:00	FANTASTICKÉ DIVADLO	KONEC 20:00	Z
PÁTEK	28.	10:00	PEKAŘOVA ŽENA	KONEC 12:40	ŠK
		18:00	MIMO ZÁZNAM	KONEC 20:10 DERNIÉRA str. 20	G
SOBOTA	29.	19:00	O. Wilde – R. Ross / LORDI	EPILOG 	
		Skandální salonní komedie. POZOR! V inscenaci se používá řada vulgarismů. Hrají M. Hofmann, F. Rajmont a P. S. Butko. Režie P. S. Butko. VM ART production, Praha			

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

SOBOTA	1.	17:00	Ch. Durang / NEVYLÉČITELNÍ	
		Šílená komedie, která originálním způsobem reflektuje věčné hledání „toho pravého“. Hrají J. Košková, M. Zeman, M. Hlubocký a další. Režie M. Vokoun. 3D Company, Praha		
NEDĚLE	2.	15:00	V. Kracík / HORORY Z MANŽELSKÝCH LOŽNIC	
		Černá komedie. Okružní jízda manželskými ložnicemi. Hrají P. Čiháková, D. Hrazdílková, M. Černý, V. Pištěcký a M. Zahradníček. Režie H. Marvanová. Divadlo Tramtarie, Olomouc		
STŘEDA	5.	19:00	KALIFORNSKÁ MLHA	KONEC 20:20
PÁTEK	7.	19:00	RYCHLOST DOPADU SNĚHOVÉ VLOČKY	KONEC 20:20
STŘEDA	12.	18:00	S. Alexijevičová / VÁLKA NEMÁ ŽENSKOU TVÁŘ	 N4
		Divadelní tvar na pomezí instalace, scénického čtení a inscenace, který promlouvá ženským hlasem o bytí ve válečném konfliktu. Účinkují K. Hulcová, L. Meccerodová, K. Safránková a Š. Pospíšil j. h. Režie E. Říhová. Cyklus INprojekty		

PÁTEK	14.	18:00	BLÁZNIVÉ NŮŽKY	KONEC 20:45	
NEDĚLE	16.	19:00	VŠECHNY TVÁŘE LÁSKY	I. PREMIÉRA	 str. 22
			Opera hravě v podání studentů Konzervatoře Pardubice . Režie J. Uherová.		
PONDĚLÍ	17.	19:00	VŠECHNY TVÁŘE LÁSKY	II. PREMIÉRA	 str. 22
STŘEDA	19.	19:00	PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM	KONEC 21:30	R3
NEDĚLE	23.	15:00	T. Kraucher / POHÁDKY Z KAPSY		
			Dvě humorné pohádky – Doktor Vševěd a Jak líná Karolína ke štěstí přišla. Režie T. Kraucher. Dívaldo Pohádka, Praha		
PONDĚLÍ	24.	8:30	POHÁDKY Z KAPSY		ŠK
		10:00	POHÁDKY Z KAPSY		ŠK
		19:00	ŠANSONÁRIUM		
			Písňový večer herečky a šansonierky P. Tenorové , v jejímž podání zazní zhudebněné balady a romance básníka, herce a cimrmanologa M. Čepelky , který se ujme mluveného slova.		
ÚTERÝ	25.	19:00	BEZ KOSTÝMU aneb Povídání z herecké šatny	 str. 13	
			Neformální talk show J. Uherové tentokrát s herci K. Hulcovou a M. Štruncem .		
ČTVRTEK	27.	14:00	FRANKOSCÉNY	VSTUP ZDARMA	
			Festival francouzského středoškolského divadla. Více na www.novefrankofonnisceny.com .		
PÁTEK	28.	14:00	FRANKOSCÉNY	VSTUP ZDARMA	
SOBOTA	29.	14:00	FRANKOSCÉNY	VSTUP ZDARMA	

POEDIUM V KLUBU

PONDĚLÍ	17.	19:00	PÍSNÍČKY BEZ MUZIKY s muzikou	PREMIÉRA	 str. 12
			Poetický večer věnovaný básníku a překladateli E. Fryntovi, od jehož narození v lednu uplynulo 100 let. Učinkují L. Mecerodová, R. Žák a J. Šlupka Svěrák. Připravil J. Šlupka Svěrák.		

VČD NA ZÁJEZDECH

PÁTEK	14.	19:00	NORMÁLNÍ DEBIL 1	CHLUMEC NAD CIDLINOU	
ÚTERÝ	25.	19:00	ŽÍTKOVSKÉ BOHYNĚ	TRUTNOV	
SOBOTA	29.	19:00	NOC NA KARLŠTEJNĚ	HRADEC KRÁLOVÉ (SÁL FILHARMONIE)	HK

V. Klimáček / KDO SE BOJÍ BEATLES

📄 str. 7–9 **PREMIÉRA**

Láskyplná groteska o frustracích středního věku s nápěvy liverpoolských hitů. Emil je vojenský historik, přestože nebyl na vojně. Jeho manželka Milka je melancholická a denně luxuje. V jejich bytě se střídají mladé podnájemnice a všechny jsou si něčím podobné... V hlavních rolích R. Chvalová a A. Postler. Režie F. Nuckolls.

K. Tučková – J. Janků – K. Dušková ŽITKOVSKÉ BOHYNĚ

Dramatizace úspěšného románu o ženách, které byly obdařeny darem nadpřirozených schopností. V hlavních rolích P. Janečková a J. Janoušková. Režie K. Dušková.

J. Stein – S. Schwartz / PEKAŘOVA ŽENA

Muzikálová komedie o tom, jak silná může být láska... V hlavních rolích T. Lněnička a E. Jechová nebo A. Trembecká j. h. Režie P. Gazdík.

P. Morgan / AUDIENCE U KRÁLOVNY

Britská monarchie v moderním světě – příběh královny Alžběty II. a jejích dvanácti premiérů, které jednou týdně zve ke konzultacím. V titulní roli P. Janečková. Režie P. Novotný.

P. Abraham / MIMO ZÁZNAM

Satirická komedie z prostředí vysoké politiky, která čerpá z předvolebních tahanic a čachrů v (nejen) českých zemích. V hlavních rolích P. Janečková, L. Špiner a J. Janoušková. Režie P. Novotný.

K. Svoboda – Z. Podskalský – J. Štáidl – E. Krečmar / NOC NA KARLŠTEJNĚ

Legendární muzikál o tom, že ani zákaz krále není silnější než láska ženy... V hlavních rolích P. Štěpánek j. h. a M. Sikorová. Režie P. Novotný.

O. Soukup – G. Osvaldová – P. Abraham MAKROPULOS musical

Muzikálová adaptace známého dramatu K. Čapka o touze po věčném mládí. V hlavní roli P. Janečková. Režie P. Novotný.

G. Koren / FANTASTICKÉ DIVADLO

Současná nekorektní komedie o tom, co se může stát, když se protne svět mafie se světem handicapovaných divadelníků. V hlavních rolích M. Sikorová, T. Lněnička, E. Jechová a M. Štrunc. Režie P. Novotný.

P. Pörtner / BLÁZNIVÉ NŮŽKY

Interaktivní kriminální komedie z prostředí kadeřnického salónu. Hrají P. Janečková, D. Novotná, P. Dohnal, A. Postler, L. Špiner a M. Němec j. h. Režie P. Novotný.

M. Haddon – S. Stephens PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM

Poněkud netradiční detektivní příběh. Záhadnou smrt sousedčina psa se rozhodne vyřešit patnáctiletý autista Christopher. Hrají J. Láska, P. Janečková, E. Lásková, L. Špiner a P. Borovec. Režie K. Jandáčková.

L. Rosten – M. Hanuš 📄 str. 14–16 PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD

Hudební komedie o záłudnostech studia i výuky cizí řeči. Vtipné situace se prolínají s dojemnými – a to vše je doplněno řadou písni a tanců z celého světa. V titulní roli M. Mejzlík. Režie M. Hanuš.

S. Sachs / KALIFORNSKÁ MLHA

Bouřlivý duel mezi škrobeným intelektuálem a svéráznou ženou z okraje společnosti odhalující nečekaná tajemství a končící jako napínavý thriller. Hrají M. Sikorová a A. Postler. Režie M. Przebinda.

A. Ayckbourn / ONA NENÍ VADNÁ!

Komedie s prvky sci-fi z prostředí televizního natáčení. Ve studiu, které vyrábí nekonečné seriály, zaměstnávají místo herců herecké roboty. Jedna robotka ale začne projevovat smysl pro humor. A pak se dějí věci... V hlavních rolích K. Safránková, J. Láska a A. Postler. Režie Z. Dušek.

H. Lewis – J. Sayer – H. Shields VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ

Cena diváků a studentské poroty GRAND Festivalu smíchu 2020. Parodická crazy komedie o jedné netradiční loupeži. Hrají L. Špiner, K. Hulcová, P. Dohnal, Z. Kalina j. h. a další. Režie R. Bellan.

N. J. Berry RYCHLOST DOPADU SNĚHOVÉ VLOČKY

Intimní hra o jiskře, která přeskočí mezi dvěma lidmi a nedá se ničím uhasit. Hrají K. Safránková a J. Láska. Režie M. Tyc.

R. Bellan / NORMÁLNÍ DEBIL 1

Deník pubertáka aneb Mé dětství v socialismu. Nedílnou součástí originální retrokomedie plné nadsázky i nostalgie je dobová „pop music“ nebo vysílání Československé televize. Hrají J. Pejchal, J. Janoušková, E. Lásková a P. Borovec. Režie R. Bellan.

† J. JANOUŠKOVÁ A P. JANEČKOVÁ, ŽÍTKOVSKÉ BOHYNĚ, FOTO R. KALHOUS

† J. LÁSKA, PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM, FOTO J. HROMÁDKO

PŘIPRAVUJEME NA KVĚTEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

PONDĚLÍ	1.	18:00	SHOWTIME	DERNIÉRA		
SOBOTA	6.	19:00	NÁHRADA ZA 19. 1.	R. Hawdon / ŠPINAVÝ OBCHOD aneb NOHY VZHŮRU!		
				Bláznivá komedie s kriminální zápletkou z nočního klubu v londýnském Soho. Hrají M. Kraus, M. Zounar, M. Procházková, K. Pechová a další. Režie A. Procházka. Divadlo Metro, Praha		
STŘEDA	10.	19:00	ŽÍTKOVSKÉ BOHYNĚ	DERNIÉRA		
ÚTERÝ	16.	19:00	NORMÁLNÍ DEBIL 1			
SOBOTA	20.	19:00	INTIMNÍ RIZIKA NA VEŘEJNÝCH MÍSTECH	I. PREMIÉRA	 str. 16	P1
			Příběhy šestice postav, které se hledají ve světlech velkoměsta. Hrají P. Janečková, V. Malá, K. Šafránková, J. Musil, M. Mejzlík, J. Pejchal a J. Kalužný. Režie P. Štindl.			
NEDĚLE	21.	19:00	INTIMNÍ RIZIKA NA VEŘEJNÝCH MÍSTECH	II. PREMIÉRA		P2

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

SOBOTA	6.	19:00	NÁHRADA ZA 9. 3.	PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM	DERNIÉRA	
ČTVRTEK	11.	18:00	NÁHRADA ZA 28. 2.	BEZ KOSTÝMU aneb Povídání z herecké šatny		
				Neformální talk show J. Uherové, tentokrát jako dámská jízda s J. Janouškovou, R. Chvalovou, L. Mecerodovou, V. Malou, E. Láskovou a E. Jechovou.		

ZMĚNA PROGRAMU VYHRÁZENA

S autorem hry **KDO SE BOJÍ BEATLES** o jiných jeho hrách

V. KLIMÁČEK NA PRVNÍ ČTENĚ ZKOUŠKY SVÉ HRY KDO SE BOJÍ BEATLES. FOTO J. SEJKORA

VILIAM KLIMÁČEK je dramatik, prozaik, básník, autor několika operních libret, všestranný divadelník, publicista. Napsal asi šedesát divadelních her, jeho dramatika je nejhranější na Slovensku i u nás a jeho hry se hrají po celé Evropě i dál. Získal za ně sedm cen Nadace Alfonza Radoka a řadu dalších ocenění.

Narodil se roku 1958 v Trenčíně. Vystudoval všeobecné lékařství na Univerzitě Komenského a sedm let pracoval jako chirurg a anesteziolog na Klinice kardiovaskulární chirurgie v Bratislavě. Roku 1985 založil amatérské autorské divadlo GUnaGU.

Toto divadlo se postupně profesionalizovalo a jeho duchovní otec zanechal lékařské praxe. Dnes je GUnaGU jedním z nejnavštěvovanějších slovenských divadel, odehraje měsíčně více než dvacet představení před vyprodaným hledištěm na domácích scéně v Bratislavě i na zájezdech. Ke stálým hostům souboru patří Emília Vášáryová, Zuzana Kronerová, Božidara Turzonovová a další herecké hvězdy stejně jako špičkoví hudebníci. O spolupráci s GUnaGU se zajímají noví a noví adepti umění mladé generace.

Jak se z původně amatérského seskupení vyvinul suverénní profesionální soubor?

Původně jsme se chtěli hned po první hře zase rozpadnout, neměli jsme v úmyslu pokračovat. Já už jsem tehdy pracoval jako lékař, další tři kolegové byli matematici

a zahrát jsme si chtěli jen tak pro radost, abychom se nezbláznili z režimu. Ale publikum nás zaskočilo neočekávaně vřelým přijetím naší Vestpoketky, inscenace na počest Voskovce a Wericha. Tak jsme si říkali, že by byla škoda skončit, a přidali jsme další hru.

A pak ještě další a ještě... A dnes je jich najednou asi šedesát. Samozřejmě to nebylo tak jednoduché. Stěhovali jsme se do jiného prostoru. Po pádu režimu jsme se pokusili získat nějaké peníze, profesionální herce a všechno, co k tomu patří. Trvalo to. Profesionálním divadlem jsme se stali krátce před rokem 2000.

Jak jste hledali cestu k divákům v hubených popřevratových letech?

Velmi těžko. Udělali jsme v tom období inscenaci, která se jmenovala Hlt. Vymysleli jsme dystopickou společnost, která milovala, doslova hltala krásno, umění a vzdělání a nepotřebovala jídlo. Jedli v ní jenom disidenti v podzemí. Obrátili jsme naruby realitu, která byla děsivá: Zanikala nakladatelství a místo literatury se vydávaly ilustrované bible v disneyovském duchu; přestaly se natáčet →

filmy, protože mečiarovci doslova rozkradli celou Kolibu (ATELIÉRY SLOVENSKÉHO FILMU – POZN. RED.), privatizovala ji tuším Mečiarova dcera; divadelníci měli poloprázdná hlediště, což si možná způsobili i tím, že na jednodu začali uvádět ve velkém Becketta a jiné dříve vyloučené autory, až toho na diváky bylo moc. Naštěstí tehdy nastala mimořádná vzájemnost mezi českými a slovenskými divadelníky. Pamatuji se na zájezdy našich divadel do Čech, byl to velmi příjemný pocit, že nám Slovákům někdo rozumí i v tom novém státě.

Hry v GUnaGU vznikají specifickým způsobem. Povězte o něm něco.

Rád střídám autorské pevně napsané hry s těmi, co vznikají kolektivní improvizací. V přesně napsaných textech jsou dialogy opravdu důležité, i ta tichá mezi slovy jsou důležitá, hrají i významy nevyřčeného. A na druhé straně jsou improvizované věci, kdy text vzniká přímo na jevišti, já ho zapisuji do notebooku, večer doma si ho vyškrtám a upravím a ráno dostanou herci vyčištěný text, který na zkoušce zase velmi proměníme atd. Je to pro mě velmi náročné, místy až otravné, ale vznikají tak velmi živé hry. Teď si zrovna vzpomínám na jednu takovou, jmenovala se Genius loci. GUnaGU mělo zrovna nějaké výročí a já jsem prožíval období, kdy jsem chtěl přestat dělat divadlo, protože jsem na to neměl sílu ani peníze a nic. Ale nechtěl jsem opustit soubor, asi pět šest tvořivých lidí, se kterými mi bylo příjemně. Tak jsem se rozhodl napsat pro ně hru jako výraz vděku za to, že při mně stojí i hrají moje hry. Napsal jsem pro každého herce jeden obraz, ve kterém se hovoří o nějaké jeho skutečné životní situaci. Jeden byl povoláním pojišťovací agent, tak jsem mu napsal scénu, v níž má pojistit sebevraha. Jiný byl chlapec, co se nedávno vrátil z Holandska a měl dredy až po pás. Tomu jsem napsal řeč o tom, jak pěstuje marihuanu někde za Bratislavou v kukuřici a jak mu to chodí žrát srnky...

Diváci se ohromně bavili, ale my jsme pak měli obavy, aby nám do divadla nevtrhla protidrogová jednotka. Takový svůj vlastní obraz měl v té hře každý z herců. Nebo jsme společnými improvizacemi vytvořili hru English is easy, Csaba is dead, kde měli svůj autorský podíl všichni herci. Byla o slovenské mafii, vyjadřovala se tvrdým argotem a svého času překročila pomyslný rubikon jevištní řeči. A nejčerstvější příklad – asi před týdnem jsem dopisoval hru Hořící jih pro tři své maďarské kolegy, a to je naopak přesně napsaná hra. Ale před tím jsme měli hru volnější, která začíná jako domovní schůze, ale potom tam je beatnická poezie, momentky z bratislavských ulic, improvizace... Přiznám se, že ty pevně napsané hry už mě po tolika letech baví méně. Daleko větší radost mám, když tvoříme s herci přímo na jevišti. Samozřejmě musím být připravený, vědět, o čem chceme hrát, tušit atmosféru. Ale je to mnohem svobodnější než dřina psaní u stolu.

Tou volnější formou vzniká i specifický žánr. Jaká má pravidla?

Vždy jsme se snažili vyjadřovat i k vážným tématům přitažlivě, zábavně. O všem se samozřejmě žertovat nedá. Ale nemá smysl, aby divadlo suplovalo noviny a jiná média, když se v nich hovoří desetkrát otevřeněji než za minulého režimu. Divadlo nechodí cestou rácia, ale emocí. Začal jsem psát osobnější hry o vztazích, partnerských i obecně mezilidských, které mě mimořádně zajímají. A fascinuje mě vztah jedince a velké společnosti, tomu jsem se věnoval ve společensko-politické sérii Dr. G. Husák, Holocaust, Komunismus, Dubček, která se hrála v bratislavské Aréně. V GUnaGU velmi rád pracuji s humorem, hudbou, surreálními scénami, černou groteskou. A velmi rád píšu hry o nedávné minulosti, protože mám pocit, že stále nebyla dobře pochopená a pojmenována. Často říkám, že my Slováci jsme národem tlustých čar, které děláme za minulosti, aniž bychom si ji zanalyzovali. Tak za sebou pořád vláčíme Slovenský stát,

kunhistický puč, osmašedesátý rok, osmdesátý devátý, i toho Mečiaru, se kterým jsme se nikdy pořádně nevyrovnali. Mimochodem mám hru Mečiar, která se nikdy nehrála, protože po ní slovenská divadla nezatoužila, přestože si ji jedno z nich dokonce objednálo.

Vaše hry jsou hojně překládány. Viděl jste nějaké zajímavé zahraniční inscenace?

Líbilo se mi Horúce leto '68 v Torontu. Hrál to česko-slovenský kránský soubor složený s profesionálních herců i neherců. Jeho umělecký šéf, evangelický farář Dušan Tóth, je velmi zajímavá osobnost. Vystudoval teologickou fakultu i VŠMU, byl v ročníku s Emílií Vášáryovou. Z jiných zahraničních produkcí to byly především inscenace české. Velmi se mi líbil Komunismus od spolku Kašpar. A v Českých Budějovicích byl také skvělý Komunismus v režii Iva Krobotu. Vlastně jsem kromě českých neviděl mnoho zahraničních produkcí, málokdy jsem se na ně dostal. Jednou se ke mně donesly mlhavé zprávy, že mi snad cosi hrají v Egyptě... Ještě byl velmi pěkný Komunismus, který hráli Francouz, divadlo v Orléans. Hráli ho pak i tady, u vás v divadle, pod názvem Operace Romeo. A naprosto zásadní byl pro mě Hypermarket v pražském Národním divadle, v Boudě. Ostravské studio ČT pak natočilo i film, který se mi velmi líbil. To mi svým způsobem otevřelo i cestu do slovenských divadel, protože doma člověk není zajímavý, dokud ho neobjeví někdo venku.

Podle dokumentace Divadelního ústavu bylo v českých divadlech inscenováno 24 vašich her, vzniklo 40 českých inscenací (jejich soupis bude uveden v programu k naší inscenaci). Jaké je to v porovnání s jejich inscenační tradicí na slovenských scénách mimo GUnaGU? Drtivě víc je jich v Čechách. Některé mé hry se dokonce hrály jenom na českých scénách a na Slovensku ne. Ale vůbec jsem netušil, že jich bylo tolik.

Přibližně polovinu svého dosavadního života jste prožil jako Čechoslovák. Vnímáte od rozdílů nějaké výrazné rozdíly ve směřování našich národů?

Slovensko je bohužel v posledním roce v úplně katastrofální situaci. Asi polovina slovenské populace si myslí, že Rusko vede spravedlivou válku a že by to Ukrajina měla nechat tak. Slovensko je strašně iracionální, zatrolené... Existuje jedna inscenace na téma války na Ukrajině, která se hraje ve slovenském Národním divadle. Jmenuje se 24, podle data začátku války, a tam je věta (podle statistiky z té doby), že třicet procent Slováků je buď úplně dezorientovaných, nebo zlých lidí. Ten rozdíl tehdy a teď je šokující. Samozřejmě byly i světlé momenty. Když se nám podařilo zvolit prezidentku Čaputovou, tak jsme vám velmi přáli, aby se vyměnili obyvatelé i na vašem hradě. A jsme velmi rádi, že máte pana prezidenta Petra Pavla.

Ano, vaše paní prezidentka hned sedla na éro...

„A doniesla mu flanelovú košeľu, hej.“ V prezidentech jsme se tedy jaksí vyrovnali. Ale vy vedete v tom normálně zdravém občanském postoji, jaký má většina Evropy. Nechápu, proč polovina mých krajanů smýšlí jinak.

V románu Vodka a chróm si hlavní protagonist představuje, jak mohl vypadat 17. listopad 1989, kdyby neproběhl sametově, ale krvavě. Tento katastrofický vývoj v hrdinově hlavě proběhne na Slovensku, nikoli v Čechách. Má to svůj důvod?

Ano. V roce 1989 jsme sice byli ještě společný stát, ale asi jsem tam ten zlom vytvořil podvědomě, protože už jsem za sebou měl zkušenost s Mečiarom a s tím, čeho byli moji krajané schopní, v tom negativním slova smyslu. Ale posléze i v tom pozitivním, protože se toho politika dovedli zbavit, vypudit ho. Teď se nejspíš vrací Fico, ale před několika lety taky musel pryč. Slováci jsou schopní krásných činů a zdravého občanského přemýšlení, ale brzy zase ochabnou. Rychlé nadšení a dlouhé ochabnutí, to je slovenské prokletí. Proto jsem v tom románu uvažoval tak, že u vás by ten pinochetovský model tak jednoduše neprošel.

Slovenský divadelní ústav vydal loni soubor 9 hier o slobode. Představuje vaši politicky angažovanou dramatikou z let 2006–2019, která reflektuje některá traumata moderních dějin, apeluje na paměť. Těžce krvácejícím dějinným traumatem je teď naše současnost. Dá se ještě

reflektovat s humorem, hravě?

Asi ano. Mám hru, která se jmenuje Dištanc. Napsal jsem ji v době, kdy byly v Bratislavě silné protiamerické demonstrace, ještě pár týdnů před začátkem války na Ukrajině. Je to takový můj Dekameron: Lidé se poschovávají ve sklepě, protože nahoře na ulici je nebezpečno. A místo historek si vyprávějí filmy, protože my už jsme vizuální generace. Třeba fiktivní dětský muzikál Včelka Mája, ve kterém zvířátka najdou nemocného netopýra a chtějí mu pomoci, jenže netopýrek je z Wu-chanu a všechna zvířátka zemřou. Druhý film je James Bond, který jde na severní pól, kde řeší rozmrzání permafrostu a uvolňování vražedných bakterií. Třetí film je dystopický, děj se odehrává roku 2200 a sex mezi mužem a ženou je postaven mimo zákon. Lidé se rozmnožují jako kvasinky. To jsou tři nosné pilíře hry a do toho herci improvizují na téma, kam bychom emigrovali, kdyby bylo třeba. A teď jsem dopsal Horúci juh pro své tři maďarské kolegy, co mám v GUnaGU, kde se snažím na realitu reagovat magickým realismem. Nechci psát dokudrama, média to zvládají líp. Ale nereagovat na to, co se děje, to nejde. **JaP**

*Kráceno.
Celý rozhovor na www.vcd.cz.*

ZAHAJOVACÍ ZKOUŠKA KDO SE BOJÍ BEATLES, FOTO J. SEJKOP

PREMIÉROVÉ MOMENTKY

V sobotu 25. února jsme v Městském divadle uvedli premiéru černé komedie současného izraelského dramatika a herce **Gura Korena FANTASTICKÉ DIVADLO**, která originálním způsobem propojuje svět mafiánského rodinného podniku pašeráků drog s na první pohled neslučitelným prostředím hendikepovaných amatérských divadelníků. Komedii, která občas balancuje na hraně korektnosti, režíroval **Petr Novotný**, jenž původní text přímo pro naše divadlo i upravil. A z reakcí premiérového publika snad můžeme tvrdit, že jeho úsilí se vyplatilo!

Pokud chcete zapomenout na všední starosti, vypnout a příjemně se pobavit, Fantastické divadlo je tu přesně pro vás! Následující pohled „za oponu“ premiéry přijměte jako malou pozvánku na některou z repríz... RaS

ELIŠKA JECHOVÁ, JOSEF LÁSKA, KRISTÝNA HULCOVÁ, MARTIN MEJZLÍK, MATĚJ ŠTRUNC, DAGMAR NOVOTNÁ A JOSEF PEJCHAL

FOTO JÍŘÍ SEJKORA

MAFIÁNSKÝ GANG V PODÁNÍ MATĚJE ŠTRUNCE, TOMÁŠE LNĚNÍČKY, MARTINY SIKOROVÉ A RADKA ŽÁKA NA ZÁVĚREČNÉ DĚKOVAČCE.

POPREMIÉROVÁ ÚLEVA VE TVÁŘÍCH REŽISÉRA PETRA NOVOTNÉHO A MARTINY MEJZLÍKOVÉ, JEHO ASISTENTKY I INSPICIENTKY HRY.

JAKO VŽDY ELEGANTNÍ MARTINA SIKOROVÁ SLAVILA ÚSPĚCH PREMIÉRY S MAMINKOU A RODINNOU KAMARÁDKOU.

NA SPOLEČENSKÉM SETKÁNÍ VE FOYER SAMOZŘEJMĚ NECHYBĚLI ANI MARTIN MEJZLÍK, VERONIKA MALÁ A RADEK ŽÁK.

PEPA LÁSKA TRÁVIL PREMIÉROVÝ VEČER PŘEDEVŠÍM S RODINOU – S BRÁTREM A MAMINKOU.

TAKÉ HONZU MUSILA PŘIJELA NA SOBOTNÍ PREMIÉRU PODPOŘIT JEHO MAMINKA. FOTO JÍŘÍ SEJKORA

PÍSNÍČKY BEZ MUZIKY s muzikou aneb Známý neznámý Emanuel Frynta

Jméno zná snad každý, alespoň je-li trochu pamětník. Ale kdo se za ním skrývá? Album Petra Skoumala *Kdyby prase mělo křídla znají i nepamětníci, ale málokdo ví, že většinu textů k jeho písním napsal Emanuel Frynta. Kdo byl člověk tohoto jména?*

Po roce 1945 studoval rusistiku na Filosofické fakultě UK v Praze, patřil k nejnadanějším žákům Bohumila Mathesia, ale po únoru 1948 studia zanechal na protest proti propouštění nekomunistických pedagogů, mj. Jana Patočky a Václava Černého. Od té doby pracoval na volné noze jako překladatel, básník, esejista, editor... Roku 1960 vyšla v němčině jeho studie *Franz Kafka lebte in Prag*. Záhy byla přeložena do angličtiny a vzbudila mezinárodní zájem. Česky ovšem vyšla až roku 2000, čtvrtstoletí po autorově smrti. Podobně to bylo se studii *Hašek the Creator of Schweik*, která vyšla roku 1965 anglicky, posléze německy, ale česky zřejmě vůbec. Jména překladatele si u čteného díla všimne bohužel jen poučený a zvědavý čtenář. Jméno Emanuela Frynty by našel u více než padesáti děl ruských autorů (Čechov, Puškin, Dostojevskij, Jesenin, Lermontov ad.), dále pak u překladů z angličtiny (pověstná Spoonriverská antologie), itaštiny (renesanční

lyrika), francouzštiny (trobadoorská milostná poezie)... Překládal i z němčiny, španělštiny, slovenštiny, makedonštiny... Jako jeden z prvních uvedl do české literatury básníka Christiana Morgensterna. Své vlastní básně a eseje publikoval takřka výhradně jen v časopisech. Jeho verše zazněly v divadelních inscenacích Ivana Vyskočila a Jiřího Suchého. S Ivanem Vyskočilem také spoluvytvářel rozhlasové cykly *Zastřená tvář poezie* a *Jen tak*. Knižně a v češtině vyšly za jeho života jen monografie fotografií Jana Lukase a Evy Fukové a Nová knížka pro děti o chvástavém štěněti. Krátce před smrtí zničil většinu svých nevydaných rukopisů. Roku 1975 zemřel na rakovinu, ve dvaapadesáti letech, v naprosté chudobě. Nebyl doma prorokem... K 70. výročí narození Emanuela Frynty vyšly dvě významné publikace: kniha povídek a básní z pozůstalosti, nazvaná *Závratné pomýšlení*, a soubor rozhlasových přednášek *Zastřená tvář poezie*.

K 90. výročí vydalo nakladatelství Torst souborné vydání esejů pod strohým názvem *Eseje*.

Letošní 3. leden byl stým výročím jeho narození. Dílo Emanuela Frynty si připomeneme v pořadu **PÍSNÍČKY BEZ MUZIKY s muzikou**. Knížka veršů nejen pro děti, nazvaná *Písníčky bez muziky*, vyšla roku 1988, třináct let po autorově smrti. Náš pořad si půjčuje její jméno, ale nabídně ukázky i z jině autorovy tvorby, a navíc bude s muzikou. S muzikou **Jiřího Šlupky Svěráka**.

OSEL

*Že osel někdy mívá roupy
a je tak trochu svéhlavý,
řeklo se o něm, že je hloupý,
a už se toho nezbaví.*

*Jemu je ale jedno, jestli
jdou o něm světem pomluvy.
Myslíte, že byste to nesli
tak moudře, dejme tomu vy?*

V pořadu *Písníčky bez muziky* s muzikou účinkují **Ludmila Mecerodová, Radek Žák** a **Jiří Šlupka Svěrák**. Připravil Jiří Šlupka Svěrák. JaP

AUTOR POŘADU, MUZIKANT J. ŠLUPKA SVĚRÁK

FRYNTOVY TEXTY BUDE ČÍST TAKÉ L. MECERODOVÁ

FOTO J. SEJKORA

Bez kostýmu S KRISTÝNOU A MATĚJEM

Dubnoví hosté zábavného pořadu **BEZ KOSTÝMU** aneb Povídání z herecké šatny budou dva mladí herci **KRISTÝNA HULCOVÁ** a **MATĚJ ŠTRUNC**. Oba jsou ve VČD v angažmá teprve od začátku sezóny, ale příležitostí představit se našim divákům už měli mnoho. Nazkoušeli několik inscenací, vystupovali v Noci divadel, Kristýna také převzala pár rolí po Elišce Láskové, která se momentálně věnuje mateřským povinnostem, Matěj dostoupil do jedné z hlavních rolí v muzikálu Pekařova žena...

Kristýna se v našem divadle sporadicky vyskytuje už několik let. První seznámení se souborem proběhlo už v roce 2017, kdy zkoušela pod vedením Břetislava Rychlíka v Kalibově zločinu. O dva roky později ji Robert Bellan obsadil do Velké bankovní loupeže, kterou hraje dodnes. Za roli Lucille v této komedii získala Cenu za nejlepší ženský herecký výkon na GRAND Festivalu smíchu 2020. A protože je velmi muzikální a zároveň flexibilní, nebylo pro ni problémem vystoupit na Galavečeru smíchu, pro který si téměř ze dne na den složila píseň a opatřila ji vtipným textem.

Kristýna s Matějem už měli na Malé scéně i svůj vlastní pořad – komorní recitál Večer Karla Kryla, který

proběhl v předvečer Dne boje za svobodu a demokracii. Představili se melodiemi jednoho z nejslavnějších českých písničkářů a hlavního představitel československého protikomunistického protestu. „*Přestože máme písně Karla Kryla nejvíc spojené s Listopadem 1989, sdělení a přesah ukrytý v jeho skladbách je silný a burcovací i v dnešní době,*“ řekl při této příležitosti Matěj Štrunc.

Oba skládají hudbu – Matěj naposledy pro Fantastické divadlo v Moravském divadle Olomouc, hraje v kapelách a mají i spoustu dalších mimodivadelních aktivit. Užinkují v mnoha představeních. Pokud ráno nezkouší, pokaždé se v noci vrací do Prahy, kde spolu bydlí.

Spoustu času tráví ve vlaku. Brzy ráno vstávají. Stíhají toho strašně moc! A o tom všem si budeme povídat v **úterý 25. dubna**. Kristýna se zeptám, jak je to s muzikálem, o kterém mluvila v našem rozhovoru na konci srpna: „*Chystáme se napsat fascinující a úspěšný muzikál, na kterém vyděláme spoustu peněz a už nebudeme muset nikdy v životě pracovat. Asi něco o zvířátkách.*“

A slibuji, že nezůstane jenom u povídání, Kristýna s Matějem si pro diváky připraví několik skladeb, ať už vlastních, či převzatých. Myslím, že nás všechny čeká pěkný večer.
JaU

↓ K. HULCOVÁ A M. ŠTRUNC V RECITÁLU
VEČER KARLA KRYLA, FOTO J. SEJKORA

MARTIN MEJZLÍK

herec, který v divadle nemá rád rutinu

M. MEJZLÍK V TITULNÍ ROLI KOMEDIE PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD, FOTO P. ŠEDIVÝ

MARTINA MEJZLÍKA má spousta diváků v paměti jako plachého Bertieho, vévodu z Yorku, pozdějšího krále Jiřího VI. z inscenace Králova řeč. Zadržavající, plachý introvertní člověk si dobře rozuměl s povahou Martina. To ale neznamená, že by cesta k němu byla lehká. Mě osobně letos velmi zaujal jako Jaroslav Prus v inscenaci Makropulos musical. Tvrdý, cynický, ale nakonec i zranitelný Prus je vážnou, dramatickou postavou. Po něm následovaly vysloveně komediální role – Hyman Kaplan v inscenaci Pan Kaplan má třídu rád a nedoslýchavý Nathan ve Fantastickém divadle.

V soukromí Martin působí jako rozvážný muž, moc toho nenamluví, přesto ho režisér Pana Kaplana Miroslav Hanuš viděl jako komedianta. A jestli jím Martin opravdu není, tak to tedy skvěle hraje! Herec Martin Mejzlík prostě zraje jako víno, a ať mu režiséři svěří jakýkoliv úkol, mohou se spolehnout, že výsledek bude stát za to.

Martine, tato sezóna byla k tobě doteď poměrně štědrá. Nejdřív muzikál Makropulos musical, poté hudební komedie Pan Kaplan má třídu rád a černá komedie Fantastické divadlo. Vyhovuje ti toto střídání žánrů?

Ono to naštěstí není až tak odlišné. V Makropulos, i když je to výsostný autorský muzikál, hraju v čistě činoherních scénách.

Užívám si moc hezký dialog, který máme s Petrou (JANEČKOVOU – POZN. RED.). Kaplan je z větší části činohra, zpívání je divadelní, herecké. Není to klasický muzikál jako třeba Pekařova žena. Pořád se cítím být hlavně činohercem, ten žánr mi je prostě bližší.

A hraješ raději v dramatech, nebo v komediích?

Je mi to vlastně jedno. Každá ta práce je jiná. Komédie je mnohdy složitější než drama, ale to je velmi individuální. Baví mě obojí, když se to dělá do hloubky a když pracuji se zajímavými lidmi. Ta pestrost a široký záběr mi vyhovují, proto jsem tady, v našem divadle, tak dlouho. Nehledám něco jiného, tady si můžu zahrát skoro všechno. Jistě, že se těším na pěknou hereckou práci, když je nějaký dobrý dialog nebo zajímavý velký úkol. Třeba Venkov – to nebyla fyzická dřina, bylo to složité pro paměť a náročné na soustředění. U Kaplana musím zvládnout choreografie, zpěv a činohru, která také není úplně klidová. Je to fyzicky náročnější.

Pojďme tedy k Panu Kaplanovi. Byla to změna oproti avizovanému titulu U Hitlerů v kuchyni. Jak jsi se k tomu stavěl? Konec konců jsi měl hrát hlavní roli Hitlera...

Kaplana považují za šťastnější volbu. Text Hitlera od Arnošta Goldflama se mi líbí, už jsem dokonce uměl dlouhé Hitlerovy monology, ale do toho přišel covid a všechno bylo jinak. Zdá se mi, že Mirkova (MIROSLAV HANUŠ – POZN. RED.) drammatizace Kaplana je vtípnější, ale zároveň má i velké téma a poslání.

Režisér Mirek Hanuš, který tě obsadil do titulní role Pana Kaplana, je tvůj spolužák z DAMU. Jaká byla vaše spolupráce?

Ta práce byla fajn, neviděli jsme se pětatřicet let a navázali jsme tam, kde jsme skončili, úplně přirozeně. A myslím si, že i ostatní kolegové s ním byli spokojení, fungovalo to. Měl tu výhodu, že je autorem drammatizace a sám Kaplana už jednou režíroval (V MĚSTSKÝCH DIVADLECH PRAŽSKÝCH, PREMIÉRA V ROCE 2009 – POZN. RED.). Přesně věděl, co chce, a proto bylo zkoušení jednodušší i pro nás.

Čím je pro tebe postava Kaplana zajímavá a čím je ti sympatická? Mě na tom baví, že to není jenom legrace a vyrábění humoru. Postavy jsou v jistých krizových situacích a z nich vycházejí komické momenty. Je to dobře napsané, hra je silná a je v ní touha po životě. Po premiéře mi několik lidí říkalo: „Hezky hraješ toho šprťáka.“ Ale on to není šprťák, je to snaživý člověk, který jde do všeho naplno, nic nevzdává, chce bojovat. A to je těžká zkouška. Dnes máme k tématu, které hrajeme, velmi blízko. Kolik je tady takových Kaplanů v Cechách? Lidí, kteří začínají nanovo, v cizí zemi.

Dovedeš si představit, že by ses dostal do situace jako Kaplan – že začínáš z nuly v nové zemi a učíš se cizí jazyk?

Takovou situaci si ani nechci představovat, ale to se dnes může stát úplně lehce. Nevím, jak bych bojoval o přežití se svými chabými jazykovými znalostmi v cizím světě.

Když tvoříš postavu, musíš brát především sám ze sebe. Máte s Kaplanem nějaké styčné body či vlastnosti?

Asi pracovitost, touhu po naplnění života. A ještě houževnatost, z toho asi vyplývá to šprťáctví.

V období covidové pandemie bylo zavřené divadlo. Čistě hypoteticky – kdyby se nehrálo ještě déle, přišel bys o zaměstnání a příjem, čím by ses mohl živit? Dovedeš si to představit?

Dovedu. Samozřejmě, že fyzických sil nemám tolik, jako když mi bylo třicet čtyřicet. Kdyby nebylo zbyť, tak bych se musel uživit. Člověk nesmí ztratit naději a chuť do života.

Když jsi zkoušel Královu řeč, řekl jsi, že s každou rolí začínáš znovu. Platí to pořád? Nedá se stavět na všech těch úspěších, které jsi dokázal?

Platí to pořád. Samozřejmě ne do puntíku, nezačínáš úplně od začátku. Něco se naučíš technicky, například pracovat sám se sebou, používat svoje tělo jako nástroj, máš víc zkušeností. Znáš zákonitosti divadla, když se zkouší a něco se osvědčí, musíš se naučit to fixovat.

Ale myslím si, že je správné začínat od začátku. Hledání je důležité, práce by neměla být rutina.

Pracuje se ti lépe na postavách, které jsou ti blízké a víc jim rozumíš, či na rolích úplně vzdálených?

Záleží na tom, jak se dostanu do hloubky. Někdy se zdá, že to bude jednoduché, že je mi to blízké, a najednou si říkám, že to přece nemůže být takhle snadné. A dostanu se úplně jinam. Někdy jdu proti svému naturelu a musím překonávat překážky. Snažím se nemít v sobě bloky a předsudky.

Stane se někdy, že si těžko hledáš cestu k postavě či k textu vůbec?

Záleží hodně na spolupráci s režisérem. Někdy se to v jisté fázi zastaví a nejde to z různých důvodů dál, většinou je špatná komunikace. Ale já se musím během zkoušení dostat do situace, abych svoji práci obhájil. Musím tu postavu mít rád. Ať už hraji kladnou, či zápornou postavu. →

COBY J. PRUS S J. PEICHÁLEM V MAKROPULOS MUSICAL, FOTO J. SEJKORA

Jsi introvert, který o sobě pochybuje, což vlastně není u herců tak neobvyklé. Je pro tebe hrani jakousi psychoterapií?

Asi ano. Na jevišti se očisťuji. Už jenom tím, že já bych takové emoce jako například Kaplan nikdy nedával najevo. Když dělám psychologicky složitější věci, tak přicházím na své duševní hlubiny, které bych v životě asi nikdy neotevřel. Takže se vlastně dozvídám nové věci sám o sobě. Už jenom tím, že se na jevišti můžu vyřvat a vydat z emocí. Takže ano, je to i terapie.

Zkoušíš raději s režiséry, které znáš, nebo máš rád změnu?

To je jedna ze zajímavých věcí na naší práci, ta pestrost. Pořád zkoušíme s novými režiséry, a tak to není stereotyp. Pokaždé je to něco jiného, někdy lepší a někdy horší.

Nejnověji hraješ postavu, která nedoslýchá, dokonce ses učil

i znakovou řeč. Není to trochu komplikace?

Do komedie Fantastické divadlo jsem doskočil, protože kolega onemocněl. A toho znakování v ní moc nemám. Ale schůzka s paní lektorkou byla zajímavá a o znakování jsem se dozvěděl spoustu nových věcí.

Tato komedie je už tvou třetí v této sezóně. Vedle zkoušení samozřejmě hraješ několikrát do týdne. To je velký zápah. Jak vůbec odpočíváš?

K odpočinku potřebuju pohyb, bez toho by to nešlo. Aní jíst by mi nechutnalo. Takže chodím plavat, jezdím na kole nebo se jdu projít. V létě je ideální odpočinek slunce, voda, moře a vzduch. Ale i na chalupě to mám rád.

Co bych si ale moc přál, to by byl mimosezónní klidný pobyt někde u moře bez turistů. Jenomže v sezóně to vůbec nejde, to je jasně.

Ale stačí mi zajít na Cihelnu a taky si to užiju.

Co ti v současnosti dělá největší radost?

Velkou radost mi udělalo, že jsme si konečně zvolili prezidenta, za kterého se nemusím stydět. Jinak mi dělá radost moje manželka, že mi řídí život doma i v divadle, a naše dospělé děti. Někdy. (SMÍCH)

Máš herecké sny? Co by sis do budoucna přál?

Herecké sny sice mám, ale dnes už jenom ty katastrofické, a ty bych nikomu nepřál. (SMÍCH) Pro sebe si můžu přát už jenom zdraví, protože to je v mém věku to nejpodstatnější. A to také přeju všem návštěvníkům divadla.

Martine, přeju ti, ať ještě dlouho hraješ samé pěkné role. A hlavně zdraví. Díky za rozhovor.

JaU

Výtvarná podoba INTIMNÍCH RIZIK

Už 1. března – měsíc před první čtenou zkouškou komedie **INTIMNÍ RIZIKA NA VEŘEJNÝCH MÍSTECH** – naše děkorační dílny navštívil realizační tým předposlední novinky stávající sezóny. Cílem jeho návštěvy byla tradiční předávací porada, na níž scénograf **Pavel Kodeda** a kostýmní výtvarnice **Jitka Fleislebr** nastílnili svou představu výtvarné podoby hry. Text **Alana Ayckbourn**a, nejpłodnějšího britského autora současnosti (již jsme uvedli jeho *Z postele do postele*, *Rodinný podnik* či *Ona není vadná!*) bude inscenovat režisér **Petr Štindl**, který u nás nastudoval komedii *Společenstvo vlastníků*. Kostky jsou tedy vrženy a my se už můžeme těšit na premiéru 20. května v Městském divadle. RaS

SCÉNOGRAF P. KODEDA NAD SVÝMI NÁVRHY PŘI PŘEDÁVACÍ PORADĚ V ČALOUNICKÉ DÍLNĚ.

V KREJČOVNĚ SE U PRACOVNÍHO STOLU SEŠLY VÝTVARNICE J. FLEISLEBR A VEDOUČÍ KREJČOVNĚ J. KOSEJKOVÁ. FOTO J. SEKORA

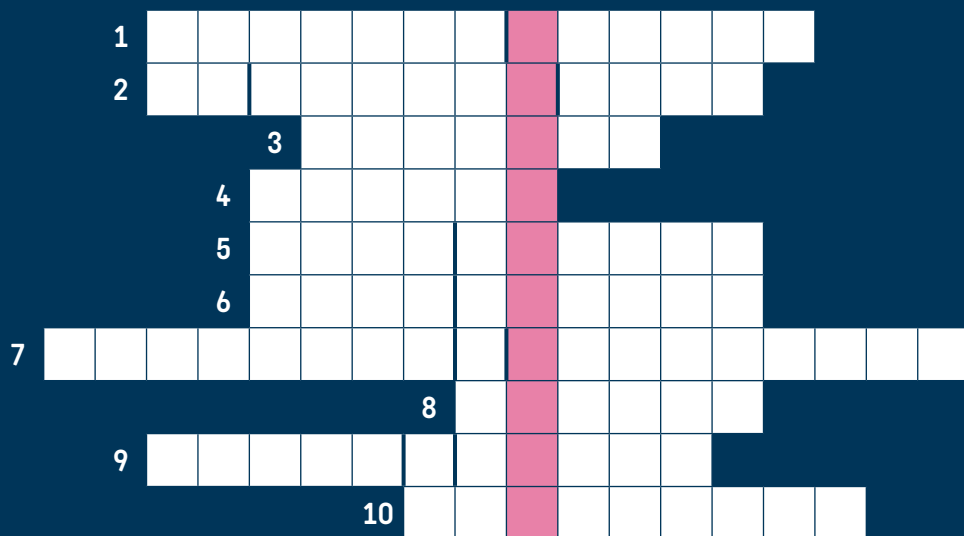
Nostalgická KŘÍŽOVKA

Když jsem se herečky ROMANY CHVALOVÉ zeptala na oblíbenou repliku z jakékoli inscenace, ve které kdy hrála, nesáhla v paměti po současných rolích ve VČD, ani po těch z blízké minulosti – protože, jak se mi sama svěřila, s derniérou všechny texty zapomíná a jen výjimečně si něco málo pamatuje:

„Co ale asi nikdy z paměti nevymažu, je moje první velká role, kterou jsem skoro před čtyřiceti lety absolvovala DAMU. Emilie ve Wilderově hře Naše městečko. Emilie po své smrti při porodu dítěte dostane šanci vrátit se na jeden den zpět do života. Vybere si den svých jedenáctých narozenin. Vidí znovu své rodiče a zároveň si uvědomí věci, které dřív, jako dítě, nevnímala:

„Všechno je tak rychlé, nemáme čas se na sebe ani podívat... Jsou tak mladí a krásní, proč museli (viz **tajenka**)...“

K tomu asi už není co dodat.“

Celé znění citátu ze slavné hry amerického spisovatele a dramatika Thortona Wildera si budete moci vychutnat, pokud správně vylúštíte tajenku. Náповědou vám budou jako vždy očíslované fotky z našich inscenací na následující dvojstraně. Vaším úkolem je uhodnout názvy jednotlivých inscenací a vepsat je do stejné očíslovaných řádků doplňovačky.

Tajenku zasílejte na novou adresu dramaturg@vcd.cz do konce dubna, začátkem května ze zaslaných odpovědí opět vylosujeme tři úspěšné luštitelé, kteří od nás získají vstupenky na libovolné představení z našeho repertoáru. Výhercům únorové Karlštejnské křížovky paní Ivoně Jordánové, paní Pavlíně Urválkové a panu Janu Novotnému srdečně gratulujeme. Tajenka zněla: „ho aspoň ukažte“.

AnH →

DERNIÉRA KOMEDIE MIMO ZÁZNAM

V dubnu se náš soubor rozloučí s nekorektní černou komedií **MIMO ZÁZNAM** ze zákulisí vysoké politiky, kterou pro VČD napsal a režíroval Petr Novotný. Když jsme se na čtené zkoušce poprvé seznámili s textem, všichni jsme se dobře bavili. Hra má totiž dvě roviny. První je konverzační, ta funguje okamžitě, a druhá je situační, ta se musí vystavět a nazkoušet. Scénografické řešení má také dvě roviny – výroční zasedání jedné vlivné politické strany se odehrává v hotelovém salónku, ten divák vidí na přední části jeviště, v patře, o několik metrů nad pomyslným salónkem je postavený dřevěný srub, kde tráví noc předseda strany se svou tiskovou mluvčí. Děje se odehrávají simultánně, divák je chvíli v salónku, pak sleduje děj ve srubu. A co dělají herci, když zrovna nemluví? Nejen na to jsem se zeptala **PETRY JANEČKOVÉ** a **LADISLAVA ŠPINERA**, kteří ztvárnují hlavní postavy hry.

Co děláte v domečku, když diváci sledují, co se hraje dole pod vámi, a vy máte chvíli času?

PETRA: To je mimo záznam. (SMÍCH)

LADISLAV: Co je pod peřinou, to se neříká. To je mezi Petrou a mnou.

No dobře. A přemýšlíte tam, co bude dál, jak pokračuje text či situace?

PETRA: Určitě musíme dávat pozor na narážku, aby se mohlo pokračovat dál... Ale také si tam špitáme. Láda mě provokuje, i já jeho... prostě si tam hrajeme. Vždyť divadlo je hra, nebo ne? Jsme hrají a spon-tánní. (SMÍCH)

LADISLAV: Text si opakujeme před představením. Spíš jsme soustře-dění a čekáme, kdyby někdo dole „skočil“ text a my bychom museli rychle navazovat. Musíme být při-pravení hrát dál. Když je dole něco vtipného, tak se nahoře pod peřinou potichoučku smějeme, nebo se i vysloveně „odprdeme“.

Stalo se vám někdy něco neče-kaného, myslím technicky?

PETRA: Po technické stránce to funguje bezvadně, takže se nikdy nic vážného nepokazilo. Spíš něko-mu vypadne text, něco se takzvaně „skočí“, někdo zareaguje na něco jiného než obvykle. Prostě se „vy-kotí“ věci, které se mohou stát při každém jiném představení.

LADISLAV: Jednou spadl kávovar, ale jinak se nestalo nic tak závaž-ného, abychom nemohli hrát dál.

Domeček se naklání, vy jste na šikmině, držíte se lana... Je to nebezpečné?

PETRA: Ani ne. Když se scéna poprvé postavila, byli jsme si ji obhléd-nout a přesvědčit se, že ten mecha-nismus funguje, že je to pevné.

Měla jsem spíš na mysli, abyste nevypadli úplně ven...

PETRA: No to jo, může se mi zamo-tat hlava, proto se držím u postele. Jsem v dobré kondici, ale už jsem měla problémy s rovnováhou. Když se držím lana, jsem v pohodě.

Je to tedy pro vás fyzicky nároč-né představení?

LADISLAV: Je. Hlavně tím, že se scéna postupně naklání a mění, ale taky protože devadesát procent hry klečeme v posteli na kolenu.

A také jste celou hru „na place“, ani na chvíli neopustíte jeviště.

LADISLAV: To taky. Nic závažného se ale zatím nestalo a doufám, že to tak i zůstane.

Ano, herci se někdy mohou ocitnout na šikmé ploše (a to doslova), hrát na kolenu, svléknout se do spodního prádla, vydržet ve tmě pod peřinou, rychle reagovat i vtipně konverzovat. A často všechno najednou!

V komedii Mimo záznam to diváci mohou naposledy vidět v pátek 28. dubna.

JaU

↓ P. JANEČKOVÁ A L. ŠPINER V KOMEDII MIMO ZÁZNAM, FOTO J. SEJKORA

RADOSLAV PAVLÍČEK

VÝSTAVA
VE FOYER

Českou premiéru grotesky Viliama Klimáčka *Kdo se bojí Beatles* v sobotu 22. dubna předznamenává vernisáž výstavy děl královéhradeckého výtvarníka Radoslava Pavlíčka.

Malíř, kreslíř a konceptuální umělec RADOSLAV PAVLÍČEK (* 22. července 1952 v Hořicích) patří k čelním představitelům českého postminimalistického a postkonceptuálního hnutí. Jeho díla jsou zastoupena ve sbírkách Národní galerie v Praze, Moravské galerie v Brně, Muzea umění Olomouc, Galerie moderního umění v Hradci Králové i v řadě soukromých sbírek.

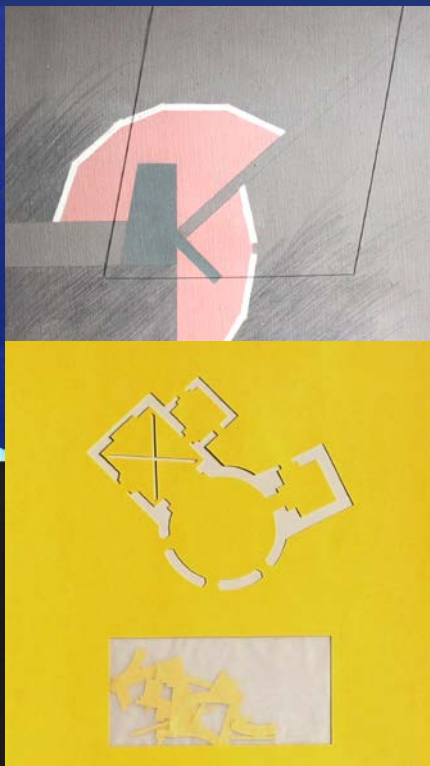
„Radoslav Pavlíček patří k autorům, pro něž je tvorba svébytným druhem filozofie. Pomocí prořezávaných »kreseb« a světelných objektů nás vede k zamyšlení nad abstraktními, avšak běžně používanými slovy a pojmy. Jeho ateliér je prostorem zkoumání a testování proměny předmětů, slov a znaků při přechodu do jiného, pro zkoumaný objekt nepřírozeného či neobvyklého média,“ říká kurátorka královéhradecké

Galerie moderního umění Petra Příkazská a dále vysvětluje: *„Pomocí šablon přenáší slovo či spíše jeho tvar na papír. Místo tužky používá řezák. Odpadlé dílky organizuje dle řízené náhody na neporušených částech plochy. Vznikají tak nekonečné variace na jedno téma. Právě sériovost dodává dílu další rozměr – opakování slova a jeho vnímání není nikdy stejné ani v případě komunikace dvou osob, natož pokud se pokoušíme sdělit jednu konkrétní věc více lidem.“*

RaS

„Skutečné je produkováno z miniaturních jednotek, z matric – a s nimi může být reprodukováno donekonečna... Není to už otázka imitace, ani zdvojení, ba ani parodie. Je to spíše otázka dosažení znaků pro skutečné za skutečné samo...“

Jean Baudrillard

Všechny tváře lásky

nový projekt Konzervatoře Pardubice

Spolupráce pardubické konzervatoře s naším divadlem trvá už přes dvacet let. Já sama jsem někdy na přelomu tisíciletí režírovala operu Hubička s velkým orchestrem umístěným v propadle jeviště. Slušné pěvecké a herecké výkony trochu podrážděla kašírovaná výprava složená z toho, co jsme našli ve fundusu kulís. Dělali jsme to všichni v podstatě zadarmo, na nic nebylo dost peněz. A také si vzpomínám na svou nezkušenost, která mě opravňovala k tomu, abych pana dirigenta požádala, jestli by nemohl jistou pasáž hrát svižněji. Dnes už samozřejmě vím, že se takové věci nedělají, že jestliže v divadle platí, že režisér má vždycky pravdu, tak v opeře je tím „bohem“ dirigent. Také mě pan dirigent upozornil, že on to hraje v požadovaném a předepsaném tempu, a jestliže mi nevychází aranžmá, musím něco dozkoušet. Ještě po letech jsem se mu omlouvala, ale poučilo mě to.

Přešlo mnoho let a já jsem se opět nechala strhnout operou, vstoupila jsem do už rozezkoušené Figarovy svatby a dovedla ji do premiéry. Následovala Rusalka opět s velkým orchestrem a s osmdesátičlenným tanečním sborem složeným z frekventantů ZUŠ Havlíčkova. Rusalka měla velký úspěch, hráli jsme ji také v Chrudimi, před absolutně vyprodaným hledištěm v Červeném Kostelci i v rámci festivalu Smetanova Litomyšl.

V současné době studuje na pardubické konzervatoři spousta velmi šikovných děvčat, která jsou považována za opravdové naděje, ale kluků je pramálo, v některých ročnících dokonce žádný. Když tedy vedení pěveckého oddělení uvažovalo o dalším divadelním příležitosti pro své studenty, nedal se vybrat prakticky žádný operní titul. Proto se projekt poskládal z nejznámějších dívčích a ženských árií a duetů.

Některé studentky dostaly za úkol zahrát takzvané kalhotkové role – tedy když dívka ztvárňuje mladého muže. V opeře je to běžná záležitost, tyto role obvykle zpívají pěvkyně s altovými či mezzosopránovými hlasy. Takže diváci budou moci slyšet slavné milostné duety z Korunovace Poppey od Claudia Monteverdiho, Hoffmannových povídek Jacquese Offenbacha či z Figarovy svatby Wolfganga Amadea Mozarta. Studentky rozehrají i několik scén z Carmen Georgese Bizeta a Mozartovy Kouzelné flétny. Roztančí se ve West Side Story od Leonarda Bernsteina. Zazpívají ukolébavky z Hubičky Bedřicha Smetana a Porgy a Bess George Gershwin. A nakonec jediný muž v obsazení přednese jednu z nejslavnějších árií vůbec – Nessun Dorma z opery Turandot Giacomo Pucciniho.

Všechny árie, duety i ostatní skladby mají společného jmenovatele – lásku. Lásku nadějnou, naplněnou i zhrzenou. Jsou o touze, vášni, ale i o lsti, jak dosáhnout svého. O ženách v nesnázích, které si umí poradit. Proto jsme projekt nazvali **VŠECHNY TVĚŘE LÁSKY**.

Věřím, že přichystáme zajímavý a atraktivní pěvecko-taneční večer, který může bavit všechny věkové kategorie. I studenti a žáci základních škol by se mohli násilnou formou seznámit s těmi nejslavnějšími mistrovskými kusy, které opera nabízí. Premiéry se uskuteční 16. a 17. dubna na Malé scéně ve dvoře. Už teď se všichni moc těšíme!

JaU

← V LOŇSKÉM ROCE KONZERVATORISTÉ
NASTUDOVALI RUSALKU, FOTO J. SEJKORA

Z DRAMATURGICKÉHO ARCHIVU

V našem rozsáhlém archivu jsme tentokrát nepátrali v až tak dávné historii, zůstali jsme ve 21. století a okamžitě sáhli po složce inscenace **SUGAR**, od jejíž premiéry v dubnu uplyne přesně dvacet let. Jevištní verze nestárnoucího filmu z roku 1959 Něкто to rád horké úspěšně obletěla celý svět, až v roce 2003 konečně „přistála“ také v Pardubicích, kde od 4. dubna po čtyři roky bavila nadšené publikum. Už v roce premiéry Sugar vystoupala na 2. místo v divácké anketě o nejoblíbenější inscenace, následující rok již anketu plně ovládla! Muzikál z dílny **Jula Styna, Petera Stona a Boba Merrilla** režíroval **Roman Štolpa**, jenž ve VČD o dva roky později uvedl i další divácký hit, muzikál Donaha! Titulní roli Sugar ztvárnila **Petra Janečková**, která si jako pardubická Marilyn Monroe zcela podmanila diváky i kritiky – titulěk v Právu ze 7. května 2003 například hlásal „Petra Janečková – muzikálová diva!“. V rolích barových muzikantů, kteří se na útku před nebezpečnými gangstery v přestrojení ukrývají v dívčí kapele, excelovali **Martin Mejzlík a Milan Němec**. RaS

MARTIN MEJZLÍK (JOE / JOSEFINA) A MILAN NĚMEC (JERRY / DAFNĚ)

DÍVČÍ KAPELA V PODÁNÍ STANISLAVY ŠANOVÉ, DAGMAR NOVOTNÉ, JANY ČESÁKOVÉ, JINDRY JANOUŠKOVÉ A KRISTINY JELÍNKOVÉ

PAVEL NOVOTNÝ (PSÍ DEČKA) A ZDENĚK RUMPÍČEK (DUDE)

PETRA JANEČKOVÁ (SUGAR) S MARTINEM MEJZLÍKEM (JOE)
FOTO LADISLAV FORMÁNEK

DIVADLO TŘÍ ve Východočeském divadle

Tento článek vypráví o trojici mužů, kteří se na prahu dospělosti rozhodli založit vlastní divadelní soubor, a než se stačili pořádně rozkoukat, uběhlo od té chvíle dvacet let. Za ty dvě dekády se jim sice podařilo vychovat pěknou řádku dětí, nepodařilo se jim ale postavit si vlastní divadlo. Při příležitosti dvacátého výročí tedy vzali zavděk secesním klenotem v srdci Pardubic, aby tím, co při vši své skromnosti pokládají za vrcholné herectví, znesvětili právě i prkna Východočeského divadla. Neděje se tomu tak náhodou. Pravidelně se jim totiž daří ze souboru VČD „krást“ mladé herečky, aby je zasvětili do tajů svého černého, absurdního a po čertech nekorektního humoru. Jejich tvořivou dílnou prošly a stále procházejí například Petra Tenorová, Jana Ondrušková, Karolína Šafránková či Veronika Malá, které pravidelní návštěvníci divadla jistě dobře znají.

A v neděli 16. dubna bude jeviště VČD svědkem nové premiéry Divadla Tří s názvem **SCHRÖDINGEROVA KOČKA**. Pokud vám tento pojem něco říká, svědčí to o vaší nezměrné a obdivuhodné znalosti v oblasti vědy. Pokud ale o této kočce slyšíte poprvé, nevěšte

hlavu. Divadlo Tří vám ve své nové hře vše vysvětlí a ukáže, že kvantová fyzika je vlastně sranda... Přijďte se přesvědčit, posledních pár lístků ještě zbývá!

V inscenaci Schrödingerova kočka se vám představitel známá trojice

Lukáš Udržal – Tomáš Novotný – Ladislav Marek podpořená **Karolínou Šafránkovou** a **Veronikou Malou**. Mezi zvukařským a osvětlovacím pultem bude rychlostí světla přebíhat dlouholetá technická opora souboru **Ondřej Novák**. Aby nová hra dostala patřičnou vědeckou váhu, podílel se na jejích odborných částech **doc. Filip Grygar, Ph.D.** z Filozofické fakulty Univerzity Pardubice, a aby se na to všechno dalo dívat, režijní spolupráci přijal **Filip Nuckolls**.

Premiérový večer se koná pod záštitou senátorky Parlamentu České republiky **Miluše Horškové**.

ToN

↓ DIVADLO TŘÍ – L. UDRŽAL, T. NOVOTNÝ
A L. MAREK VE VČD

NEJVĚTŠÍ AQUACENTRUM VÝCHODNÍCH ČECH

www.aquapce.cz

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
☎ 466 616 411 WWW.VCD.CZ
f FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
PONDĚLÍ–ÚTERÝ 10:00–17:00
STŘEDA–ČTVRTEK 10:00–17:00
PÁTEK ZAVŘENO
☎ 466 616 432 ☎ 466 616 402
✉ OBCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
☎ 466 616 430

HROMADNÉ OBJEDNÁVKY
LENKA HRONOVÁ ☎ 725 986 767
✉ HRONOVA@VCD.CZ

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
ČTVRTEK 16:00–17:00
☎ 466 616 423 ☎ 602 405 379

DIVADELNÍ KLUB ☎ 602 528 752
PONDĚLÍ–ČTVRTEK 11:00–23:00
PÁTEK 11:00–00:00
SOBOTA 16:00–00:00
NEDĚLE 16:00–22:00

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

 Synthesia
Chemie pro budoucnost

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

 EOP OPATOVICKÁ
ENERGIE

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

JHV

Kooperativa
VIENNA INSURANCE GROUP

NADACE
LENKY A ROMANA
SMIDBERSKÝCH

CH&T PARDUBICE
CLEN SKUPINY ENTERA

Alukov[®]
DOTVÁRIME DOMOV...

PARTNEŘI VČD

ComApp

BARTH

KÁVOVINY
PARDUBICE

HAK

EUROVIA

VCEŠ
VÝVOJOVÝ ÚSTŘEDÍ

DOSTIHOVÝ
SPOLEK

era

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

deník

Pardubice
Český rozhlas

TV

KBS
Radio

BEAT
COUNTRY

Country
RADIO

88.0
FM

BUSTV
ZÁBAVNĚJŠÍ CESTOVÁNÍ

PARDUBICE
ZIVE

Informační server
WWW.PARDUBICE.CZ

DIVADELNÍ ZPRAVOĐAJ DUBZEN 2023 PŘIPRAVIL: R. SMETANA DESIGN: A. HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: M. SIKOROVÁ, M. ŠTRUNC A T. LNĚNIČKA, FANTASTICKÉ DIVADLO, FOTO J. SEJKORA